

Comentari

Angel Samblancat, l'escriptor infadigable, l'apòstol dels obrers, l'home que per exposar amb franquesa el que ell considera un noble ideal, ço és, predicar a favor dels que tot ho fan i menys tenen, de dir el dret que tenen els treballadors a ésser considerats i premiats llurs suors amb més dignitat i justícia, doncs, per aquest gros delicta ha estat sovint perseguit i ha sofert durant molts mesos a les presons espanyoles.

En una conferència que donà l'esmentat escriptor, el dia 22 del passat Febrer, en la «Concentració Republicana» d'aquesta ciutat (1), ens parlava de com havia de portar-se a cap una veritable política cultural, si es volia que esdevingués útil al poble. No n'hi ha prou que l'home nodreixi el seu cos i tingui una perfecta salut, una intensa vida fisiològica, ha de nodrir igualment el seu esperit; al costat del pa material, que per a assolir-lo gairebé sempre lluiten els obrers, hi ha d'haver el pa esperitual, ço és, una sòlida cultura.

La vida és moviment, activitat, energia, i si l'home no té cura de fomentar amb l'estudi, diàries i seleccionades lectures, el desenvolupament de les facultats de la seva ànima, aquesta, per falta d'exercici, caurà en l'ociositat, en l'ensopiment, i la manca d'energia interior i de vida i llum esperitual farà que aquest no pugui disfrutar d'una vida íntegra, plena, digna i amb les emocions que proporciona la força d'un ideal de constant perfecció.

Samblancat glosà aquest aspecte de la formació esperitual de l'home amb veritable encert, tot i posant abundants exemples i anècdotes per a fer més evident la transcendental importància que té una política ben orientada per a resoldre, amb justícia, tots els problemes que afecten al progrés de l'home.

Totes les lluites socials, gran part de les misèries humanes, els falsos governs, com ho ha estat, per a tots nosaltres, aquesta vergonyosa Dictadura, pròpia de pobles arrerassagats, incults i naufragats del més salvatge personalisme, són fruits eloqüents de la mala política cultural d'un poble, on els governants no es cuiden de fer veritable patriotisme, perquè patriotisme és constant acció, afany dur i penós de realitzar la idea de perfeccionament que ens han de predicar els directors de la consciència nacional. Donem a tots, i singularment a la massa obrera, la que més sofreix l'actual i deficient organització pedagògica de l'Estat, una educació ciutadana, semblant a la que es dona en altres pobles d'Europa, com Suïssa, Dinamarca, etc., i veurem, com deia Samblancat, que els problemes socials ells mateixos es resolen.

En successius treballs glosarem altres passatges de l'admirable conferència del fervent republicà A. Samblancat.

DEMOfIL

(1) En el número vinant publicarem aquesta conferència.

Política Local

Amb motiu del 57 aniversari de la proclamació de la República de 1873, diversos elements convocats per la Societat «Concentració Republicana» celebraren el dia 11 d'aquest mes un sopar de solidaritat ideal.

S'assentaren a les taules uns cinquanta començals. A l'acte es llegí una lletra d'adhesió del catedràtic de la Normal de Mestres de Girona senyor Miquel Santaló.

Parlà en representació de la Societat «Concentració Republicana» el seu secretari senyor Iglesias que es referí a la proclamació de la primera república espanyola.

El Sr. Virgilio del Caso, conseqüent republicà, digué, amb entusiasme, unes breus paraules d'optimisme.

El senyor Antoni Dot, en representació de la joventut d'esquerra política local, dissertà entorn de la necessitat de fer una coalició d'esquerres que pugui afrontar amb avantatge l'oposició; considerà que la única solució lògica i ràpida per alguns aspectes racials està en la proclamació d'una república federal.

Per últim l'entusiasta socialista Sr. Pelegrí Serrat, parlà de la República Social.

Per tancar la festa es prengué l'acord de trametre un telegrama de felicitació a don Miquel d'Unamuno per haver acabat el seu exil i un altre al President del Consell de Ministres demanant l'extensió de l'amnistia als processats per la causa de Garrat i a Francesc Macià i als seus.

El dimarts d'aquesta setmana, dia 25, l'alcalde de la Dictadura senyor de Roca amb motiu

del seu cessament, obsequià als socis de l'Olot Club—condicionals amics seus— amb xampany i dolços. Aquest saberen correspondre felicitant-lo i victorejant-lo per l'actuació seva al consistori.

S'ens diu que li prometeren un àpet d'home-natge.

LES ARTS

Organitzada per la «Sala Parés» de Barcelona, durant la segona quinzena del mes passat, fou oberta al públic una interessant exposició de pintures del nostre company de redacció Josep Pujol. No podent, directament, fer cap comentari de les seves obres, reproduïm molt gustosament algunes opinions dels crítics barcelonins.

Diu Carles Capdevila a «La Publicitat»:

«El pintor olotí Josep Pujol, ocupa la sala antiga amb una col·lecció d'olis molt interessant. Diverses vegades hem subratllat les aptituds d'aquest artista dotat d'una sensibilitat molt afurada; qualitats que fins ara havia posat a contribució de la perpetuar allò que havien convingut d'anomenar escola olotina. Avui, però, orienta les possibilitats del seu temperament cap un altre horitzó. La provatura és curiosa i li ha donat ocasió de produir alguns fragments de pintura ben personals. De la concepció realista, bucòlica del paisatgisme olotí tradicional, en fa derivar una mena d'estructuralisme expressiu que de vegades envaeix el camp de la pintura romàntica tipista. «Carrer (Hostalets)». «El poble (Setcases)», i les dues teles de la plaça de Santa Pau, tenen l'accent de la pintura de gènere de mitjan segle passat; la preocupació del color literal del model ha estat substituïda per una intenció elegiaca que comunica als temes vulgaritzats per l'escola local, un drinc d'originalitat i d'independència molt esperanzadors. En altres obres, la ingenuïtat de la paleta, múltiple i tendra se sotmet a un rigorisme estructural i descriu amb proximitat paisatges urbans característics, com els anotats en les teles del Poble Sec.

«Paisatge (Apartament)». «La Plaça d'Olot» i «El Poble (Santa Pau)», representen la transició entre la nova manera que hem citat més amunt i la primitiva fidel a l'escola de la qual ens donen una idea molt favorable les teles «Paisatge» (9), «El Mercat (Firal)» i «Paisatge (Taller)».

Assenyalam com un índex felicíssim de la traslació estilística i conceptual de l'autor la nota «Camí d'Ull de Ter».

D'«El Matí»:

«Decididament, amb l'exposició de Josep Pujol s'ha pogut comprovar d'una manera definitiva el que ja s'insinuava en l'exposició del seu company Vicens Solé Jorba, celebrada fa poc temps, el fet que la jove pintura olotina tendeix a seguir nous viarans, la qual cosa ha de portar els joves conreadors d'aquesta, a l'assoliment d'una renova personalitat.

El fet que en aquesta exposició els paisatges es trobin obertament en minoria respecte als altres temes tractats, és una de les manifestacions d'aquesta evolució, evolució que si En Pujol sap sostenir en perfecte equilibri a través de les contrarietats que li caldrà afrontar, ha d'anar situant-se en un pla cada dia superior.

Ens caldrà distingir un fet ben curiós, i és que són les teles d'una major complexitat com: la plaça d'Olot, els dos aspectes d'El Poble Sec, aquelles en les quals En Pujol ha reeixit d'una manera definitiva, en canvi en visions molt més simples de paisatges i de recones dels pobles rurals s'observa, a voltes, la influència d'algun pintor estranger, no assimilada, encara com caldria.

De totes maneres, cal reconèixer un avenç definitiu en la seva carrera artística.—R. V.»

Jaume Martrus

Durant, també, la segona quinzena del mes passat, el nostre amic En Jaume Martrus, tingué oberta a les Galeries Arenyes, una interessant col·lecció d'escultures. El fet de que aquest artista, completament oblidat per la seva llarga estada a l'extranger, exposés a Barcelona, causà espectació i curiositat, obtenint un èxit merescut per part dels entesos i crítics d'aquella Capital.

Una de les obres que més elogis ha merescut, és la

«Puríssima», escultura que figura a la façana de la fàbrica Subiràs de la nostra ciutat, executada admirablement amb pedra. A Olot, on els sants es fabriquen (ja podem dir-ho) sense gaires escrúpols, aquesta obra ha estat un allionament que es farà necessari.

Municipals

El dia 26, a les dotze, es reuniren els senyors convocats per la Secretaria de l'Ajuntament per a formar el nou Consistori. Presidí l'Alcalde senyor de Roca.

Llegida l'acta de la proclamació, com també les disposicions que fan referència a la mateixa, en el R. D. de 15 de l'actual, l'esmentat senyor de Roca feu entrega de la presidència al de més edat, entre els convocats, que resultà ésser el senyor Joan Tresserras, qui fou proclamat, amb caràcter interí, Alcalde.

Tot seguit el senyor Tresserras disposà es llegissin les excuses o renunciés per les quals han deixat d'assistir els senyors que manquen, que són els següents: Marià Jolis Pellicer, excusa per tenir més de 65 anys d'edat; Manuel Casas Orriols, excusa per tenir més de 65 anys d'edat; Josep Mª Torras Prunés, excusa per incompatibilitat, per ésser jutge municipal; Francesc Rius Domènec, excusa per incompatibilitat i tenir més de 65 anys d'edat; Josep Domènec Baudila, excusa per impossibilitat física i tenir més de 65 anys d'edat; Joan Plana Escubós (el seu fill fa constar a l'ofici credencial que està ausent); Joaquim Vayreda Aulet, es troba ausent, per quin motiu segurament no ha pogut rebre al seu degut temps la comunicació, i Francesc Vayreda Carrera, excusa per impediment físic i tenir més de 65 anys.

Hi assistiren únicament els senyors següents: Joan Tresserras, Baudili Descals, Candi Agustí, Joan Capdevila, Maties Castanyer, Joan Pau, Tomàs Hostench, Joan Puigdevall, Rafel Arau, Francesc Puig, Joan Tutau, Enric Coromina i Antoni Casabó.

Feu us de la paraula el senyor Pau, qui demanà consti en acta la seva enèrgica protesta per la forma en que la Dictadura, en 1923, havia destituït l'Ajuntament i que l'actual manera de formar-los no recolzava en cap llei democràtica, ni responia a les idees de llibertat que ell professava, ja que, al seu entendre, havien d'ésser reposats els mateixos que en 1923 havien estat destituïts i que per tant, no essent així, ell feia renúncia del seu càrrec de Conseller.

El senyor Castanyer feu també us de la paraula i digué que tal vegada seria més convenient recabar del Governador o de l'Autoritat que correspongui, que l'Ajuntament pugui constituir-se sense cap intervenció de la Superioritat.

Els senyors Capdevila, Candi i Coromina feren manifestacions semblants a les del senyor Pau, i els dos primers digueren que si acceptaven el càrrec era per treballar per el bé d'Olot i sempre que ho puguin fer amb aquella llibertat que caracteritzaven les coses municipals, afegint, el senyor Agustí, que a son jui el nom d'aquells que foren destituïts en 1923 i més tard empresonats, per faltes que no havien comès, devia donar-los-hi el poble una satisfacció, fent constar en acta que se'ls reconeixia com a veritables representants del poble i que llurs noms constin en el llibre d'actes.

La presidència digué que quedava constituït l'Ajuntament i convocava a tots els esmentats senyors regidors per el dia 27 a les onze del matí, per a acabar de donar compliment al ja citat R. D. del 15 de l'actual. I sense res més s'aixecà la sessió.

ELS ESPORTS

Els amadors de la cultura, no podem pas oblidar-ne una branca ben important: la cultura física. Per això, des d'aquestes planes, procurarem ocupar-nos de totes les manifestacions esportives que es celebrin a la nostra ciutat, ho i col·laborant amb el nostre comentari i orientació per tal que l'esport assoleixi a casa nostra el nivell i el nom que ens correspon.

Acció CIUTADANA es complau, en aquest primer número, saludar als esportistes i a tota l'afició.

FUTBOL

Olot F. C., 3. - Escala F. C., 2

Diuenge passat es jugà l'últim partit de campionat, partit amb no gaires encisos, i que guanyaren els locals per la mínima diferència.

Gairebé dominaren en tot el partit, però la mala col·locació de la defensa permeté als de l'Escala que dues arrencades dels extrems els valgüessin dos gols.

La desgràcia unes vegades i la falta de coneixió i xutadors a la línia davantera, privaren a l'equi local de treure més profit del domini i d'obtenir un score més crescut.

L'arbitratge força dolent.